

Павлова А. К.

<https://orcid.org/0000-0001-6214-8738>

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

Хотюн Л. В.

<https://orcid.org/0000-0003-3147-7875>

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара

АРХІТЕКТОНІКА СЕНСІВ У СУЧАСНІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ТА АМЕРИКАНСЬКІЙ ПУБЛІЦИСТИЦІ: ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНИЙ ВИМІР ДИЛЕМИ «ЛЮДИНА–СВІТ»

У статті здійснено компаративний аналіз американської та української публіцистики 2020-х років у контексті вирішення дилеми «Людина–Світ». Досліджено інтертекстуальні зв'язки між працями провідних інтелектуалів, що дозволило виявити спільні вектори в осмисленні людської суб'єктності, тілесної вразливості та етики спротиву. Встановлено, що американська теоретична думка, фокусуючись на концептах «позитивної свободи» та захисту від цифрового авторитаризму, знаходить екзистенційне підтвердження в українських текстах, народжених досвідом війни. Особливу увагу приділено тому, як сучасна журналістика трансформується в інструмент філософської рефлексії, де міжнародна комунікація ідей стає платформою для формування гуманістичних наративів. Автори обох традицій солідаризуються в запереченні історичного детермінізму, утверджуючи право індивіда бути активним творцем майбутнього, а не пасивною жертвою обставин. У роботі проаналізовано вплив медіа на деформацію особистості та роль автономної свідомості у протидії маніпулятивним технологіям. Особливу увагу приділено трансформації гуманістичної парадигми: від абстрактних категорій до конкретної етики свідчення та збереження пам'яті. Застосування компаративного підходу дозволяє глибше осягнути динаміку змін у структурі сучасного соціально-комунікаційного простору. Аналіз доводить, що в умовах глобальної нестабільності людяність визначається здатністю до автономного вчинку та солідарності. Спільне інтелектуальне поле цих дискурсів пропонує стратегію збереження людської гідності перед обличчям системного зла, де публіцистичний текст виступає засобом подолання медіатизованого хаосу.

Ключові слова: журналістика, міжнародна комунікація, медіа, публіцистика 2020-х, суб'єктність, інтертекстуальність, дилема «Людина–Світ», етика спротиву, вразливість, історичний детермінізм.

Постановка проблеми. Актуальність компаративного аналізу сучасної публіцистики зумовлена необхідністю осмислення антропологічної кризи, що розгортається на тлі глобальної нестабільності та збройних конфліктів 2020-х років. У центрі інтелектуальних дискурсів постає дилема взаємодії людини та світу, де індивід змушений заново визначати межі власної суб'єктності та фізичної вразливості перед обличчям системного насильства. Зіставлення американської інтелектуальної традиції з українським екзистенційним досвідом дозволяє виявити спільні інтертекстуальні коди, які

виникають у відповідь на виклики дегуманізації та цифрового авторитаризму. Такий порівняльний підхід дає змогу простежити, як теоретичні концепти західної думки набувають практичної перевірки в реаліях воєнного часу, формуючи єдине етичне поле спротиву. Дослідження цих перегуків є важливим для розуміння того, як сучасна людина трансформується з об'єкта історичних процесів у активного суб'єкта етичної дії. Зрештою, аналіз спільних смислових векторів допомагає вибудувати цілісну гуманітарну стратегію збереження людської гідності в епоху тотальної невизначеності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Огляд наукових досліджень 2020-х років засвідчує глибокий інтерес фахівців до трансформації моделі сучасної людини та її взаємин із навколишнім світом крізь призму публіцистичного дискурсу. У межах журналістикознавства та медіакритики науковці (Т. Щербина, І. Михайлин) [10; 8] аналізують публіцистику як простір подолання антропологічної кризи, де текст стає інструментом адаптації особистості до умов глобальної невизначеності. Дослідники наголошують, що сучасна публіцистична модель людини базується на пошуку етичної стійкості та збереженні внутрішньої свободи під тиском техногенних зсувів.

Філософсько-антропологічний та культурологічний підходи (Р. Брайдотті, С. Жижек) [13; 5] акцентують увагу на кризі класичного гуманізму. У публіцистичних рефлексіях останніх років людина постає як «постлюдський» суб'єкт, чий взаємини зі світом переосмислюються через екологічну відповідальність та нові форми соціокультурного відчуження в умовах пандемій і воєн. Водночас у сфері соціальних комунікацій (М. Кастельс, М. Женченко) [14; 6] об'єктом вивчення стає «цифрова людина», чия суб'єктність у світі розвивається через тотальну медіатизацію та алгоритмізацію життя. Публіцистика в цьому контексті розглядається як засіб фіксації конфлікту між віртуальною присутністю та реальним існуванням особистості, що дозволяє виокремити нову екзистенційну дилему сучасності: збереження автентичного «Я» у мережевому просторі.

Постановка завдання. Мета статті полягає у здійсненні компаративного аналізу сучасної американської та української публіцистики 2020-х років для виявлення інтертекстуальних зв'язків та спільних смислових векторів у межах дилеми «Людина–Світ».

Дослідження спрямоване на розкриття того, як інтелектуальна традиція США (Т. Снайдер, Е. Епплбаум, Т.-Н. Коутс) та екзистенційний досвід України (В. Єрмоленко, А. Чех, В. Амеїна) взаємодоповнюють одне одного, створюючи цілісну антропологічну модель спротиву дегуманізації. У роботі планується обґрунтувати тезу про трансформацію людини з об'єкта глобальних потрясінь на активного суб'єкта етичної дії, що реалізується через механізми свободи, тілесної вразливості та відповідального свідчення.

Виклад основного матеріалу. Сучасна американська та українська публіцистика 2020-х років вибудовують спільну антропоцентричну модель, у якій проблема «Людина–Світ» розгляда-

ється через призму відновлення індивідуальної суб'єктності. Американські автори переважно акцентують на інтелектуальному та політичному спротиві системним маніпуляціям, тоді як українські публіцисти переводять ці роздуми у площину граничного екзистенційного досвіду та фізичного виживання. Обидва дискурси об'єднують переконання, що людина не є пасивним продуктом обставин, а виступає активним творцем майбутнього через свідомий етичний вибір. Водночас у текстах спостерігається перехід від абстрактного гуманізму до «антропології вразливості», де захист людського тіла та гідності стає головним бар'єром проти ідеологічного насильства. Спільним для обох традицій є також фокус на ролі пам'яті та свідчення як інструментів, що запобігають дегуманізації та розпаду цілісної картини світу. Світ у цих працях постає не просто геополітичним простором, а глобальним викликом для сумління, що вимагає від особистості переходу від спостереження до активного співпереживання. Таким чином, американська теоретична база та український практичний досвід створюють єдине смислове поле, де людяність визначається здатністю до автономного мислення та солідарності в умовах глобальної нестабільності.

Центральним поняттям у публіцистиці Т. Снайдера 2020-х років стає «суб'єктність» (agency). Автор розглядає її не просто як політичне право, а як фундаментальну біологічну та моральну потребу людини переривати інерцію минулого. Війна в Україні для нього – це передусім простір, де індивід відмовляється бути жертвою обставин, обираючи роль творця власного майбутнього. У своїй праці автор резюмує, що справжня свобода виходить за межі простої відсутності обмежень; вона полягає у вмінні індивіда мисленнєво розірвати зв'язок із детермінізмом теперішнього та активно конструювати альтернативний образ майбутнього [18, с. 12].

Ця концепція «позитивної свободи» вступає в активний інтертекстуальний діалог із роздумами В. Єрмоленка про людину як «архітектора сенсів» у деструктивному світі. Він поглиблює думку американського мислителя, переносячи її в площину етичного спротиву ентропії: переосмислює поняття суб'єктності як засадничу рису людської природи, що найяскравіше виявляється у періоди масштабних криз. На його переконання, справжня людяність полягає не в пасивній реакції на зовнішні виклики, а в здатності особистості залишатися автономним джерелом сенсів та вносити внутрішній порядок у хаос навколишньої руйнації. [3, с. 45].

Т. Снайдер та В. Єрмоленко солідаризуються у твердженні, що дилема «Людина—Світ» у 2020-х роках вирішується через рішуче подолання інтелектуальної апатії та віри у фаталізм. Американський історик акцентує на небезпеці «політики неминучості», яка змушує індивіда почуватися безсилим перед лицем глобальних катастроф, тоді як український філософ пропонує концепцію активної присутності, де індивідуальне зусилля здатне розірвати коло історичного детермінізму. Інтертекстуальність їхніх праць виявляється у спільному переході від абстрактного гуманізму до конкретної «етики близькості», де суб'єктність реалізується через щоденну відповідальність за власний ціннісний горизонт. В. Єрмоленко концептуально розширює снайдерівську візію, упроваджуючи ідею внутрішньої стійкості як захисного механізму проти цивілізаційної «ерозії» сенсів.

Обидва мислителі переконані, що світ перестає бути хаотичною стихією лише за умови, коли особа бере на себе місію впорядкування реальності через слово та дію. Спільним для авторів є розуміння гідності як активної сили, що протистоїть дегуманізації та стиранню індивідуальної пам'яті. Український досвід спротиву стає для Т. Снайдера емпіричним підтвердженням його теоретичних роздумів про перевагу людської волі над технічною силою. Водночас для В. Єрмоленка західний дискурс слугує інтелектуальним дзеркалом, у якому локальна боротьба за суб'єктність набуває статусу універсальної антропологічної місії. Цей діалог формує нову мову сучасної публіцистики, де поняття «свобода» і «відповідальність» стають нерозривними складниками суб'єктного існування. Зрештою, обидва автори доходять висновку, що в епоху тотальної невизначеності саме здатність людини до автономного вчинку залишається єдиною запорукою збереження цілісності світу.

У есеї «Світ не починається заново щодня» (2025) [19] Т. Снайдер критикує ілюзію «нового початку», наголошуючи на важливості історичної тяглості для збереження людської суб'єктності. Автор доводить, що сучасна журналістика має протистояти спробам автократій стерти минуле, оскільки без пам'яті людина втрачає здатність до свідомого проектування майбутнього. Текст акцентує, що свобода можлива лише тоді, коли ми розглядаємо теперішнє як результат тривалих етичних виборів, а не як випадковий збіг обставин у хаотичному медійному просторі.

Цикл есеїв «Роздуми про свободу у війсьній Україні» (2024) [20], опублікований у межах

активної міжнародної комунікації, переосмислює свободу не як відсутність перешкод, а як активну чесноту, що гартується в умовах екзистенційного виклику. Професор Єльського університету аналізує український опір як живий приклад «позитивної свободи», де суспільна солідарність стає головним захистом від системного зла. Через призму сучасних медіа автор транслює світові ідею, що Україна сьогодні визначає нові стандарти людяності, засновані на здатності брати відповідальність за майбутнє всього демократичного світу.

На відміну від інтелектуальних конструкцій свободи, Т.-Н. Коутс фокусується на «антропології тіла». Його аналіз подорожей до зон конфліктів у 2020-х роках викриває механіку того, як державні міфи перетворюють живу людину на статистичну ціль. Якісна журналістика у виконанні публіциста журналу «The Atlantic» стає інструментом деконструкції політичних маніпуляцій, що панують у сучасному глобальному просторі. Коутс стверджує, що ідентичність сьогодні – це передусім захист своєї фізичної недоторканності від системного насильства. У своїй новітній праці «The Message» він застерігає журналістів від створення наративів, які слугують лише інтелектуальним виправданням для реального фізичного насильства. На його думку, найбільша загроза полягає у здатності мови конструювати вигадану реальність, яка легітимізує руйнування людських життів [15, с. 82].

Цей перехід від ідеологічного до тілесного стає точкою перетину з військовою прозою А. Чеха. Подібна міжнародна комунікація смислів демонструє, що досвід вразливості є універсальним: там, де американець бачить системний расизм чи колоніалізм, українець бачить механіку окопної війни. Проте обидва приходять до спільного висновку: людина 2020-х – це істота, чия гідність починається з усвідомлення власної крихкості. Війна змушує людину відчути власну «біологічну крихкість», коли всі набуті знання та сенси відступають перед потребою фізичного виживання. Це стан граничної самотності та правди, де єдиною мірою реальності залишається дихання індивіда в агресивному середовищі [9, с. 156].

Аналітичний вектор Е. Епплбаум спрямований на дослідження «автономної свідомості» в епоху мережових автократій. Вона вивчає, як сучасні диктатури використовують цифрову дезінформацію для деформації людської особистості, насаджуючи апатію [11].

У статті «Українці взяли відповідальність за власну долю на себе» (2025) [12] американ-

ська історикня аналізує феномен української суб'єктності як ключовий фактор протистояння сучасним автократіям. Авторка стверджує, що здатність українців до низової самоорганізації та взяття відповідальності за власну долю стала несподіваним викликом для ієрархічних систем контролю. Через призму сучасної журналістики вона демонструє, як індивідуальні вчинки звичайних людей трансформуються в потужну політичну силу, що змінює глобальний безпековий ландшафт. У межах міжнародної комунікації цей текст виступає маніфестом «позитивної свободи», протиставляючи живу соціальну енергію апатичному споживачеві пропаганди. Політична аналітикня акцентує, що український досвід повертає в сучасні медіа віру в можливість особистого впливу на хід історії всупереч технологічним маніпуляціям. Зрештою, праця доводить, що суб'єктність є головною зброєю демократичного світу в боротьбі за право людини на автономне майбутнє. Така інтертекстуальна паралель підтверджує, що в центрі уваги актуальної публіцистики перебуває захист суб'єктності від деструктивного впливу масових комунікацій.

У праці «Криве дзеркало: Роздуми про самообман» (2019) [21] Дж. Толентіно досліджує, як сучасні медіа та цифрова культура деформують людське сприйняття реальності та власного «Я». Авторка аналізує механізми того, як соціальні мережі перетворюють повсякденне життя на постійний перформанс, змушуючи індивіда підлаштовувати свою ідентичність під вимоги ринкових алгоритмів. У контексті дослідження ця книга розкриває технологічну сторону дилеми «Людина–Світ», де світ постає як агресивна система цифрових дзеркал, що фрагментують особистість. Американська есеїстка наголошує, що сучасна журналістика та есеїстика мають викривати ці пастки самообману, аби повернути людині здатність до справжньої автономії. Через призму міжнародної комунікації ідей її роздуми перегукуються з українським досвідом пошуку автентичності, підкреслюючи, що захист внутрішньої свободи починається з відмови від нав'язаних медійних ілюзій. Зрештою, праця доводить: у світі тотального самопіару найбільшим актом спротиву є збереження здатності бачити реальність без викривлень.

У цьому контексті сучасні медіа перетворюються на поле битви за увагу індивіда, де алгоритми часто важать більше за факти. Для публіцистки порятунком людини полягає у переході до моделі «горизонтальної особистості», яка здатна

на критичне мислення всупереч цифровому диктату.

Ця боротьба за внутрішню незалежність знаходить дзеркальне відображення в есеїстиці Ю. Андруховича. Якщо американка аналізує політичні механізми маніпуляції, то українець описує психологічний стан людини, що намагається вберегти своє «Я» від розчинення в агресивному медійному середовищі. Письменник визначає сучасну епоху як період агресивного медійного шуму, де ключовим викликом для особистості стає захист внутрішнього суверенітету від ідеологічних маніпуляцій. На думку автора, боротьба за право залишатися собою є протидією цифровому знеособленню, яке прагне перетворити людину з автономного суб'єкта на позбавлену волі функцію чи статистичний «піксель» у великій грі медіа [2, с. 182].

Завершальним елементом аналізу є «етика присутності», яку презентує Д. Ремнік. У своїх репортажах він фіксує трансформацію людини з пасивного спостерігача в активного співпереживальника. Для інтелектуала людяність у 2020-х – це передусім здатність розпізнавати чужий біль як реальний і вартий захисту [16; 17]. У межах сучасної журналістики такий підхід маркує перехід від відстороненого інформування до глибокої антропологічної рефлексії над природою зла. Автор доводить, що міжнародна комунікація в часи великих потрясінь має базуватися не на сухих цифрах, а на вкоріненості в конкретну людську долю. Через призму впливових медіа журналіст транслює ідею, що солідарність із жертвою агресії є єдиним способом збереження цивілізаційної суб'єктності.

Цей підхід резонує з «антропологією свідчення» В. Амеліної. Перегук між авторами формує спільний інтелектуальний простір, де пам'ять та емпатія стають єдиними інструментами, здатними подолати дегуманізацію. Українська письменниця-документалістка, як і її західні колеги, розглядає текст як форму активного опору деструктивному впливу медійного шуму та забуття. Її праця стає точкою, де локальний досвід війни перетворюється на глобальний гуманістичний маніфест. Ця інтеграція українського голосу у світовий дискурс підкреслює, що етика свідчення є універсальною відповіддю на виклики тоталітаризму. Зрештою, взаємодія цих наративів доводить, що суб'єктність у 2020-х роках виборюється саме через здатність зафіксувати правду всупереч будь-яким маніпуляціям. Авторка визначає акт свідчення як єдиний спосіб запобігти остаточному розпаду люд-

ського світу в часи катастрофи. У ситуації, коли мова витісняється криком відчаю, саме здатність пам'ятати та співпереживати іншому стає формою екзистенційного імунітету. Це те, що не дозволяє агресору перетворити людське життя та історію на абсолютну порожнечу [1, с. 12].

Проведений аналіз дозволяє виявити глибокі концептуальні паралелі між українською есеїстикою та американською інтелектуальною публіцистикою у розв'язанні дилеми «Людина–Світ». Збірка С. Жадана «Скрипниківка» (2023) [4] резонує з американською традицією «нової журналістики», де через фіксацію побутових деталей та мовної деформації оприявнюється глобальна криза гуманізму. Як і Т. Снайдер, український митець розглядає мову як простір опору, де збереження власного словника стає актом утвердження суб'єктності всупереч медійному тиску.

Паралельно з цим, праця О. Забужко «Найдовша подорож» (2022) [7] перегукується з аналітикою Е. Ешплбаум у частині деконструкції імперських міфів та дослідження механізмів історичної пам'яті. Письменниця, подібно до американських публіцистів, використовує формат есею для виходу в простір міжнародної комунікації, пояснюючи локальний досвід через універсальні категорії свободи та відповідальності. Вона наголошує на важливості розриву з нав'язаними ззовні нарративами, що є ключовим для збереження ідентичності в агресивному медійному середовищі. О. Забужко (2022) інтерпретує нинішню війну як фінальний етап багатовікової битви за право України на власну історичну мову. На її переконання, справжня суб'єктність починається з відмови від імперських міфів і переходу до самостійного іменування реальності. Таким чином, інтелектуальна праця та свідчення перед світовою аудиторією стають актами відновлення історичної справедливості [7, с. 42].

Обидві авторки демонструють, що сучасна журналістика в Україні, як і в США, еволюціонує

від простого інформування до глибокої філософської антропології. У цьому контексті медіа стають не лише каналом трансляції новин, а майданчиком для битви за право людини залишатися автором власної історії. Така інтеграція українських голосів у західний дискурс доводить, що дилема «Людина–Світ» сьогодні має спільний знаменник: необхідність захисту індивідуальної автономії від цифрового та фізичного авторитаризму. Зрештою, ці праці формують єдине трансатлантичне поле сенсів, де етика спротиву стає головною ознакою сучасної інтелектуальної ідентичності.

Висновки. Проведений компаративний аналіз дозволяє стверджувати, що сучасна публіцистика 2020-х років формує нову антропоцентричну модель, де дилема взаємодії особистості та світу розв'язується через відновлення індивідуальної суб'єктності. Виявлені інтертекстуальні зв'язки свідчать про те, що теоретичні концепти західної думки та екзистенційний досвід українського спротиву інтегруються в єдине етичне поле боротьби з дегуманізацією. Основним вектором обох дискурсів є заперечення історичного детермінізму та утвердження права людини на автономне проектування майбутнього всупереч системному насильству. Встановлено, що журналістика у цей період трансформується в простір інтелектуальної рефлексії, де міжнародна комунікація ідей стає ключовим інструментом подолання інформаційного хаосу. Важливим аспектом дослідження є виявлення ролі медіа у процесах медіатизації вразливості, що вимагає від індивіда переходу до стратегії активного етичного свідчення. Спільне смислове поле американо-українського діалогу пропонує цілісну стратегію збереження людської гідності, засновану на принципах «позитивної свободи» та відповідальності. У підсумку, такий синтез ідей підтверджує, що сучасна людяність визначається здатністю до автономного вчинку та солідарності в умовах глобальної цифрової та фізичної нестабільності.

Список літератури:

1. Амеліна В. Передмова // Вакуленко-К. В. Я перетворююсь... Щоденник окупації. Відібрані вірші. Харків : Vivat, 2023. 192 с.
2. Андрухович Ю. Радіо Ніч : [роман-есеї]. Чернівці : Meridian Czernowitz, 2020. 456 с.
3. Єрмоленко В. Ерозія : [есеї]. Київ : Видавництво Старого Лева, 2023. 240 с.
4. Жадан С. Скрипниківка : [збірка есеїв та віршів]. Чернівці : Meridian Czernowitz, 2023. 144 с.
5. Жіжек С. Християнський атеїзм : публіцистичні рефлексії про світ після катастроф / пер. з англ.
6. О. Купріячука. Київ : Лабораторія, 2024. 312 с. URL: <https://laboratoria.pro/products/christianskiy-ateyizm>
7. Женченко М.І. Цифрова трансформація видавничої галузі : монографія. 2-ге вид., переробл. і доповн. Київ : Жнець, 2020. 448 с. URL: https://shron1.chtyvo.org.ua/Zhenchenko_Maryna/Tsyfrova_transformatsiia_vydavnychoi_haluzi.pdf
7. Забужко О. Найдовша подорож : [есеї]. Київ : Комора, 2022. 160 с.

8. Михайлин І.В. Професійна етика журналіста в контексті антропологічної кризи: публіцистичний аспект. *Вісник Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна. Серія: Соціальні комунікації*. 2020. Вип. 17. С. 5–12. DOI: <https://doi.org/10.26565/2226-4671-2020-17-01>
9. Чех А. Хто ти такий? : [роман-есеї]. Чернівці : Meridian Czernowitz, 2021. 312 с.
10. Щербина Т.В. Публіцистичний дискурс як простір формування світоглядних парадигм сучасності. *Наукові записки Інституту журналістики*. 2021. Т. 3 (80). С. 44–56. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nzizh_2021_3_6
11. Applebaum A. *Autocracy, Inc.: The Dictators Who Want to Run the World*. New York : Doubleday, 2024. 224 p. DOI: 10.1038/d41586-024-02345-w
12. Applebaum A. Ukrainians Took Matters Into Their Own Hands. *The Atlantic*. 2025. URL: <https://www.theatlantic.com/ideas/archive/2025/01/ukraine-agency/> (дата звернення: 14.01.2026).
13. Braidotti R. *Posthuman Feminism*. Cambridge : Polity Press, 2022. 320 p. URL: <https://www.politybooks.com/bookdetail?isbn=9781509518074>
14. Castells M. *Testimoni: The Power of Networks*. Cambridge : Polity Press, 2023. 240 p. URL: <https://www.wiley.com/en-us/Testimoni:+The+Power+of+Networks-p-9781119904250>
15. Coates T.-N. *The Message*. New York : One World, 2024. 256 p.
16. Remnick D. One Year of War in Ukraine : [reportage]. *The New Yorker*. 2023. URL: <https://www.newyorker.com/magazine/2023/02/27/one-year-of-war-in-ukraine> (дата звернення: 14.01.2026).
17. Remnick D. The War and the Intellectuals. *The New Yorker*. 2022. URL: <https://www.newyorker.com/magazine/2022/03/14/the-war-and-the-intellectuals> (дата звернення: 14.01.2026).
18. Snyder T. *On Freedom*. New York : Crown, 2024. 368 p.
19. Snyder T. The World Does Not Start Anew Every Day. *The New Yorker*. 2025. URL: <https://www.newyorker.com/news/essay/snyder-world-anew> (дата звернення: 14.01.2026).
20. Snyder T. Thinking About Freedom in Wartime Ukraine : [series of essays]. *Substack: Thinking About Now*. 2024. URL: <https://snyder.substack.com/p/thinking-about-freedom> (дата звернення: 14.01.2026).
21. Tolentino J. *Trick Mirror: Reflections on Self-Delusion*. New York : Random House, 2019. 320 p.

Pavlova A. K., Khotyun L. V. ARCHITECTURE OF MEANINGS: THE INTERTEXTUAL DIMENSION OF THE «MAN–WORLD» DILEMMA IN INTERNATIONAL COMMUNICATION OF THE 2020s

The article provides a comparative analysis of contemporary American and Ukrainian publicistic writing of the 2020s within the context of the «Man–World» dilemma. The study explores intertextual links between the works of leading intellectuals, revealing shared vectors in the conceptualization of human agency, physical vulnerability, and the ethics of resistance. It is established that American theoretical thought, focusing on concepts of «positive freedom» and protection against digital authoritarianism, finds existential confirmation in Ukrainian texts born of the wartime experience. Special attention is paid to how journalism is transformed into a tool for philosophical reflection, where international communication of ideas becomes a platform for forming humanistic narratives. Authors from both traditions stand in solidarity in their rejection of historical determinism, asserting the individual’s right to be an active creator of the future rather than a passive victim of circumstances.

The paper analyzes the influence of media on the deformation of personality and the role of autonomous consciousness in countering manipulative technologies. Particular emphasis is placed on the transformation of the humanistic paradigm: from abstract categories to a concrete ethics of witnessing and memory preservation. The application of a comparative approach allows for a deeper understanding of the dynamics of changes in the structure of the modern social communication space. The analysis demonstrates that under conditions of global instability, humanity is defined by the capacity for autonomous action and solidarity. The common intellectual field of these discourses offers a strategy for preserving human dignity in the face of systemic evil, where the publicistic text serves as a means of overcoming mediatized chaos.

Keywords: *journalism, international communication, media, journalism of the 2020s, subjectivity, intertextuality, the dilemma «Man–World», ethics of resistance, vulnerability, historical determinism.*

Дата першого надходження статті до видання: 23.01.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 23.02.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 24.04.2026